

Laci

Lacihoz nem illik a múlt idő. Ahogy az a mozdulatlanság sem, melyre betegsége hónapjaiban kényszerült.

Laci mindig szaladt: a munkahelyére, haza, a szülői házba. Edzésre, könyvelőhöz, postára, zöldségeshez, könyvtárba. Dolga volt a világban. Mindenkiel szót váltott, szeretett beszélgetni, akár idegeneket is megszólított. Akik túljutottak az első meglepődésen és kíváncsiak voltak rá, hamarosan jó ismerőseivé, barátaivá váltak. Számos klubtagnak van erről személyes tapasztalata...

Lacinak sok arca volt. Nyers és kedves, bölcs öreg és pajkos kisfiú, szigorú és engedékeny, kapkodó és nyugodt, borúlátó és derűs, spontán és előre tervező, rendetlen és precíz. Mindenki által megszokott látvány volt, ahogy aktatáskájával, hátizsákjával berobog az előtérbe, előkapja a beléptetőlistát és noszogatja a társaságot, hogy mozduljanak már meg. A kiabálós edzéskezdet (Mért nem vagytok már vízben?) hamarosan jókedvű, számtalan találó fantáziánévvel ellátott sorozattal folytatódott a vízben, melyek rövid pihenőidejét is végigbeszélte Laci. Rengeteg mondandója, története volt és még az unos-untalan ismételt, csipkelődő poénokat is elnéztük neki. Noszogatott, felpiszkált bennünket, energiákat adott át, dicsért, biztatott vagy éppen letolt minket, és mi tettetett vonakodással vagy éppen határtalan lelkesedéssel mentünk utána, mert tudtuk, hogy a legjobbat hozza ki belőlünk. A sportteljesítmény csak eszköz volt. Miközben lelkesen, dühödten vagy éppen enerváltan csapkodtuk a vizet, magunk mögött hagytuk napi feszültségeinket és barátságok, közösségek formálódtak, célok körvonalazódtak. Garantáltan jókedvűen, megnyugodva zártuk a napot..

Sokszor elbúcsúztunk a Nagyerdei Strandtól . A kép 2016-ban készült. Az Aquatic Strandfürdő végül 2020 nyarán épült meg. Laci nem volt kíváncsi rá, túl sok emlék kötötte a régi strandhoz.

Laci szerette a gyerekeket, tisztelte és felkarolta az időseket. Az a kisbaba vagy kisgyerek, aki túljutott a marcona külsejű, bajuszos bácsi okozta első ijedtségen, örök barátságot kötött vele. Nagyon értett a gyerekek nyelvén, kis páciensei figyelmét is könnyedén elterelte vizsgálat közben. A kis betegek és szüleik hamarosan szintén feltűntek az edzéseken...Az úszók pedig a páciensek táborát gyarapították. Különleges figyelmet fordított az érett korosztály igényeire is. Súlyos betegség után lábadozó társainkat látogatta, medencébe való visszatérésük után szó szerint, a part mentén kísérté végig úszásukat. Nem sajnálta az időt arra, hogy megszervezen és emlékezetessé tegyen kerek évfordulókat, amolyan „úszó módra”, sok figyelmességgel, visszaemlékezéssel, ajándékokkal és persze közös úszással.

Laci adta át az érmeket a Debreceni Sportuszoda 10. évfordulóján rendezett versenyen a szenior úszóknak, akik bemutató úszást tartottak

Rozika és Pali bácsi sajnos már nincs közöttünk. Pali bácsit haláláig látogatta, személyzeti problémáit kezelte. Rozikát súlyos betegségét követő felépülése utáni versenyén a parton követte, hogy szükség esetén beugorhasson érte

Az idősek mellett a testi, lelki problémával küszködőknek, baleset, műtét után rehabilitációra szorulóknak is támaszt nyújtott. Elérhető, egyénre szabott célok kitűzésével motiválta őket,

segítségével visszanyerték önbizalmukat, nem mellesleg társaságra, nagyszerű időtöltésre találtak.

Figyelme elhunyt társaink emlékének ápolására is kiterjedt. Az emlékezésükkel nekünk is segített feldolgozni az elvesztésük miatt érzett fájdalmat és hiányérzetet.

Habár Laci szeretett embert próbáló, nehezen teljesíthető célokat maga elé kitűzni, és sokat tett ezek eléréséért, sosem helyezte magát mások elé. Sok mindent tett, amit mások talán észre sem vettek. Kinek tűnt fel vajon, hogy sosem volt ideje melegíteni? Helyette „bebocsátott”, adminisztrált, szervezett. Versenyeken feledékenyeket hajkurászott, váltókat állított össze, érmekeket vett át a hazautazók helyett (és meg is jegyezte, melyik érem kié, el is juttatta tulajdonosához). Nevezési díjakat fizetett be, számlákat rendezett. Figyelt, adminisztrált, jegyzőkönyveket szerzett be első kézből. Közben teljesítette a számaint, sokszor „menüt” úszva, hogy gyarapítsa a csapatverseny jó helyezéséhez szükséges pontokat. Edzések után gyakran túlórázott azokkal, akiknek stílusjavításra, rajt vagy forduló gyakorlására volt szüksége. Időt mért, részidőzött társainak, hogy minél több jegyzett eredmény születhessen a Hajós Alfréd mérföld és a 2000 méteres postaverseny távjainak teljesítéséről. Adminisztrált, cikkeket, beszámolókat írt a jelesebb eseményekről, a klub lógójával ellátott pólókat árult, körleveleket írt, tájékoztatott...

Laci már akkor „szociálisan érzékeny és csapatjátékos” volt, mikor ezeket a kifejezéseket még ki sem találták. Nagy tetteit is csapattársai segítségével érte el. Megvolt a helye az önfeladásnak is. Hosszútávúszásoknál figyeltük egymást, megbeszéltük, mikor nincs már értelme tovább feszegetni határainkat. Laci becsülte, elismerte a csapat sikeréhez hozzájáruló sofőrök, etetők, hossz számlálók munkáját is.

Hosszt számlálni az emlékezetes, 64 km-es életkori úszásánál felejthetetlen élmény volt számomra. Most, évek múltán döböntem rá, hogy az akkori életkorának megfelelően tervezett 60 km-ből pont 64 lett.

A résztvevők ujjaikon mutatják a megtett kilométerek számát, mindenki részese az örömeinek és a sikereknek

Laci jó érzéssel tudta azt is, melyik verseny kinek való, hol lehet például kezdőként sikerélményt szerezni. Tizedmásodperc pontossággal tudta, ki mire képes, ehhez persze kellett az a precíz könyvelés is, amit a kockás füzetekben vezetett az edzés- és versenyeredményekről későbbi feldolgozás céljából. Erre a tevékenységre az éjszakák

maradtak, ahogy a honlapra szánt beszámolókra, újságcikkekre is. A versenyekről szóló cikkeiben kivétel nélkül minden résztvevőt méltatott, fontosnak tartotta a csapatsikerért tett szándékot, kevésbé látványos eredményt is. Örömmel fogadta, amikor én is írtam egy-egy beszámolót, főleg a jótékonyági célú és 24 órás úszóeseményekről. Mindig elküldtem neki „felülbírálatra”, ő pedig így válaszolt:” Szép írás. Mehet a honlapra.”

24 órás úzás az Univer 24 elnevezésű kecskeméti rendezvényen 2016-ban

Laciban volt valami nagyon vonzó és pozitív, amit át tudott adni másoknak. Valami életszagú, tettekben megnyilvánuló erő, amivel büvökörébe vont és nagyszerű tettekre sarkallt sokakat. Számomra ilyenek voltak a Bátor Tábor-os megmozdulások. Hihetetlen erőt adott saját veszteségem feldolgozásához az a tudat, hogy másokért teszünk a magunk sajátos módján, sportteljesítménnyel kampányolva a beteg gyermekek rehabilitációját segítő Bátor Tábor anyagi támogatásáért.

Az első Bátor Táboros megmozdulás, 33 órás váltóúzás 2013 áprilisában

Kifogyhatatlan volt az ötletekből.

Sajnos az én emlékezetem nem őrizte meg azt a számtalan, találó, mértani formára, képletekre, ki tudja mire utaló sorozatneveket, melynek mindig nagy lelkesedéssel vágunk neki, majd egyre pirosabb fejjel, de „csakazértis” teljesítettünk. A lassúságért is járt dicséret: „köszönjük Hugi, az extra pihenőt...” Mert hozzátartozott ez is, elfogadjuk a gyengébb teljesítményt, visszük magunkkal...Krokodilfog, piramis, homokóra biztos volt az elnevezések között...

Rengeteget nevtünk azon, hogy Laci sokszor azzal robogott be a medencébe, hogy „2027-ben világbajnokság Budapesten!” Nagyon fente rá a fogát, mert korcsoport váltó „ifjúként” több esélye volt ki tudja milyen eredményre 400 vegyesen. Ennek jegyében úsztuk sokszor edzés végén a 20x25 vegyest, az elején megduplázva a pillangó távot. Ebből lett a legendás Rentka-szett, melyet leúszni megtiszteltetés, kiváltság volt.

Mennyit fanyalagtunk azon, hogy edzések után – többnyire nem sok sikerrel – próbálta összerelni a reménytelenül szétszéledő társaságot egy csapatképre! Így is számtalan fotó őrzi a megismételhetetlen pillanokat, melyeken ő fotósként sokszor nem, vagy csak részben, a kép sarkában szerepel, mint a szelfi készítője...

Laci elégedett: mindenki úszik és még senki sem lógott meg...

Fanyar humora a betegsége alatt sem hagyta el. Tudott önmagán, a beszűkült élet- és mozgástérből és a betegségéből adódó szokatlan helyzeteken ironizálni, megkönnyítve ezzel az őt körülvevők helyzetét. Állandó segítőivel bensőséges kapcsolatot alakított ki, ugyanúgy barátjaivá, családtagjaivá váltak, ahogy sokan mások ismeretlen ismerősei közül.

Nem szűnt meg a külvilág iránti érdeklődése sem. Instrukcióival a távolból is irányította, segítette a klub mindennapjait, rendezte az adminisztrációt, figyelemmel követte a versenyeket. Olvasta kedvenc könyveit, nézte kedvenc sorozatait. Páciensei sorsát is követte.

Az újbárosi rendelést lánya, Anikó vette át, aki rendszeresen beszámolt neki kedves betegeiről. Nagy megnyugvást jelentett számára, hogy a betegek családban maradtak, jó kezekbe kerültek.

Jellemző Lacira, hogy súlyos betegsége alatt is figyelt másokra. Aggódott súlyos beteg ismerőseiért és követte állapotuk alakulását. Ahogy a sportban a sikerért, úgy most a gyógyulásáért is megtett mindent. Aggódott családtagjaiért, tudta, hogy nehéz terhet vettek magukra, hogy állandóan mellette lehessenek. Ugyanakkor nagy megnyugvással töltötte el, hogy szerettei körülveszik.

Felbecsülhetetlen kincsként gondolok azokra az órákra, melyeket betegágya mellett tölthettem, azokra az üzenetekre, amelyeket küldött, a rövid telefonbeszélgetésekre, melyekre édesanyánk és az én megnyugtatómra minden nap sort kerített, amikor személyesen nem találkoztunk. Tisztában voltunk betegsége súlyosságával, nem volt titok közöttünk, de azért mindig próbált megnyugtanni bennünket. „Anyámnak, húgomnak legendákat”, ezzel indította útnak az éppen aktuális hírvivőt.

Első unokáját, Lucát még láthatta. Nagyon fog hiányozni nagypapaként is.

Mikor apánk meghalt, Laci azt mondta, gondoljuk azt, hogy amikor úszunk, ő mozdul bennünk.

Most már Laci sincs velünk. Mindig arra gondolok, mit tenne, mit mondana, mit tartana helyesnek. Erősen érzem a hiányát, de a jelenlétét még inkább.

Azt biztos mondaná, hogy „Vigyázzatok magatokra és egymásra.” Fontosabbnak tartotta az egészséget, a családjával, úszótársaival való közösségvállalást, különösen a pandémia idején, mint az öncélú, „minden áron úszni akarok, én úgysem leszek beteg” magatartást. Nem akart előnyöket szerezni, versenyengedélyhez, úszási lehetőséghez jutni úgy, hogy tudta, másoknak esélye sincs erre. Egyik emailjét így írta alá: „R.L., aki nem szerez versenyengedélyt és kivárja, amíg családostól, amatőr tanítványostól járhat úszni.” Ez a kijelentés esszenciája annak, amit Laci képviselt, hogy fontos az úzás, a versenyzés, az eredmények, de nem fontosabb a családnál, a közösségnél, kedves holdudvaránál, a testi-lelki egészségükért úzó, érdeklődő, vagy akár kezdő amatőröknél.

Az is lehet, hogy elege lenne már a sok méltatásból és azt mondaná: Nem kell annyit fecsegni, inkább ússzatok! Ússzatok tovább!

A cikkekre pedig azt: Szép írás. Mehet a honlapra.

Az edzések folytatódnak. Mindig akad egy „felelős személy” az edzések megtartására, beléptetésre. Újoncokat is toborzunk, tanítgatjuk őket, ahogy Lacitól tanultuk. Fényképek is készülnek. Az ő szavaival: „Megtartjuk az univerzum folytonosságát.” Úszunk tovább.

Legoza (Rentka) Éva